

JAMSAT

เจ้ากรรมนายเวร
ยศต 法
นิยาย 俗
๑๕

ผู้เขียน MM 谁家 MM เขียน
ซีงอวย เปา

แนะนำตัวละคร

* หลัวเว่ย

แพทย์นิติเวชที่เก่งกาจ ทะลุมิติมาอยู่ในร่างของ 'คุณหนูใหญ่สกุลหลิว' ต่อมาหนีออกจากตระกูล แล้วปลอมตัวเป็นบุรุษใช้ชีวิตอยู่ภายใต้ชื่อ 'ท่านหลิว' กำลังภายในสูงส่ง การชันสูตรล้ำเลิศ ไชยคติประหนึ่งเทพเซียน

* หลิวเสี่ยวหลี่

บุตรชายของหลัวเว่ย ฉลาดหลักแหลม อุปลินัย ร่ำรวย เป็นผู้ช่วยเหลือของหลัวเว่ย ทั้งความสามารถ ด้านการใช้อาวุธลับยังเหนือชั้นกว่ามารดา

* หรงหลิง

อ๋องสาม บิดาของหลิวเสี่ยวหลี่ ดำรงตำแหน่ง ผู้บัญชาการหน่วยเงินเก้อ นิสัยเย็นชา โหดเหี้ยม มีฉายาว่ามัจจุราช

* หรงซู่

อ๋องเจ็ด อดีตว่าที่สามีของหลิวเว่ยที่ถูกหลิวเว่ย หนีงานแต่ง ความสามารถโดดเด่น กุมอำนาจ ในราชสำนักหนึ่ง เป็นคู่แข่งขององค์รัชทายาท

* เงินจู

นกสีดำนกที่เข้ามามิติมาพร้อมกับหลิวเว่ย ในยุคโบราณได้ชื่อว่าเป็นนกอัปมงคล และ ถูกเรียกว่า 'อูซิง' สามารถสื่อสารกับหลิวเว่ย และหลิวเสี่ยวหลี่ได้

* ชื่อหมาสี่ ผู้ว่าการเมืองชิงโจว มีความสามารถในการ
ไต่สวนและสอบปากคำอย่างเด่นชัด ค่อยๆ
ยกย่องนับถือในความสามารถของหลิวเว่ย
มากขึ้นทุกขณะ

* จางเฟิง ท่านอาเฟิง คนบังคับรถม้าของจีซย่าชีว ปฏิบัติ
ตามคำสั่งของท่านประมุขอย่างเคร่งครัด

* จางอวี๋ น้องรอง น้องชายของจางเฟิง ผู้ดูแลอีเตียนหง

* จางถง น้องสาม น้องชายของจางเฟิงและจางอวี๋ เป็น
คนที่มีท่าทีแข็งแกร่งอยู่เป็นนิจ

* สวินหง อนุภรรยาของฟู่หงอู้ ยก 'นายท่าน' ไว้เป็น
ลำดับแรกเสมอมา มีความลึบเกี่ยวกับวิธีดำเนิน
กิจการของอีเตียนหงที่บอกใครไม่ได้

1001

นลิวเว่งโกรจนม้งเกิดไอสังหารในทั้งร่าง

สุดท้ายแล้วยามไปยังที่ว่าการ หลิวเว่งก็พาฟูจื่อเงินไปด้วย
 ชื่อหมาซีค่อนข้างฉงนใจ ระหว่างทางจึงเอ่ยถามขึ้น
 ฝ่ายฟูจื่อเงินกล่าวตอบเสียงเย็นว่า "หากเป็นพี่น้องสกุลมู่ละก็
 ที่เมืองฉวีเจียงยังมีอีกสามชีวิตรอให้พวกเขาสดใช้"
 สามพี่น้องสกุลมู่ มู่เทียน มู่ตี้ มู่ไห่ เคยก่อคดีที่เจียงหนานมา
 นับไม่ถ้วน

หลายปีก่อนทั้งสามเคยเป็นขุนชายตระกูลร่ำรวยเงินทอง ต่อมา
 ฐานะของครอบครัวตกต่ำ แต่ไม่คิดจะพยายามก้าวหน้า กลับสมคบคิด
 กับพวกโจรกลุ่มหนึ่ง เพียงไม่กี่วันก็เริ่มใช้ชีวิตปล้นสะดมเผาบ้านเรือน
 คร่าชีวิต

จากนั้นก็เจอการปราบปรามจากกองทัพของราชสำนัก ค่ายโจรทั้งหมด
 ล้วนถูกยึดทำลาย

สามพี่น้องเห็นว่าอำนาจใหญ่หายไปแล้วก็ผลุนผล่นหลบหนีกลับมายังบ้านเดิมเมืองฉวี่เจียง ทว่าวันต่อมาก็กระทำผิดในคดีคร่าสองชีวิต

คดีเอาชีวิต ผู้ตายเป็นหลานสาวสองคนของท่านยาชายพินผู้หนึ่ง ซึ่งหลิวเว่ยคุ่นเคยด้วย ยาหลานพึ่งพากันและกัน ใช้ชีวิตด้วยความอดคัดหลานสาวทั้งสองอายุยังน้อย ทำงานหนักได้ไม่มากนัก ทำได้เพียงช่วยย้าขึ้นเขาไปเก็บฟืนตอนย่ำค่ำของทุกวัน

เหตุการณ์น่าสลดใจเกิดขึ้นในค่ำวันนั้น

หญิงชราอาศัยที่บ้านเป็นนานสองนานก็ไม่เห็นหลานสาวทั้งสองกลับมา จึงร้อนใจไปขอความช่วยเหลือจากที่ว่าการ

ฟู่จื่อเงินพาหญิงชราขึ้นเขาไปหาด้วยตนเอง ทว่ากลับพบศพของเด็กหญิงทั้งสองในหุบเขา พวกนางถูกย่ำยี จากนั้นจึงถูกทิ้งศพไว้ในป่ากร้างว่างเปล่า สภาพศพน่าเวทนายิ่ง

ตอนที่หลิวเว่ยไปถึงและเห็นศพเข้า นางโกรธจนบังเกิดไอสังหารไปทั้งร่าง

แต่เพราะหลิวเว่ยพบศพช้าเกินไป ตัวการทั้งสามได้หนีไปก่อนแล้ว นางจึงทำได้เพียงหาหลักฐานจากที่เกิดเหตุเพื่อพิสูจน์ตัวตนของผู้ร้าย

หญิงชราสูญเสียหลานไปสองคนอย่างฉับพลันก็ล้มป่วยจนลุกไม่ขึ้น หลิวเว่ยดูแลอยู่ทุกเมื่อเชิ้อวัน ทว่าไม่อาจต้านทานจิตใจที่พร้อมจะลาโลกไปของหญิงชราได้ หนึ่งครอบครัวสามคนในที่สุดก็ไม่เหลือสักคน

คดีนี้เป็นปมในใจของหลิวเว่ยมาโดยตลอด เช่นเดียวกับที่ทำให้ฟู่จื่อเงินยากจะลืมเลือน ทั้งสองออกหมายจับ รายงานต่อราชสำนัก ทว่ายังหาตัวสามพี่น้องไม่พบ

หากคราวนี้เป็นพวกเขาจริง เช่นนั้นก็สอดคล้องกับประโยคที่ว่า

ตาข่ายสวรรค์ห่างทว่าไม่รั่ว* แล้ว

ห้องเก็บศพของที่ว่าจริงใจไม่อาจนับว่าเป็นห้องเก็บศพที่ดี
สร้างอยู่ที่ลานกลางเรือนได้ลมซึ่งระบายลมได้ไม่ตึงก้น พื้นที่ใหญ่ไม่โต
หลิวเวียยังไม่ได้เข้าไปก็ได้กลิ่นเหม็นฉะระลอกหนึ่งก่อนแล้ว
กลิ่นเหม็นนั้นฉุนแสบจมูกเกินไป ทำให้นางย่นหัวคิ้วอยู่ครู่หนึ่ง

ชื่อหมาชีเองก็ค่อนข้างประหลาดใจ หันศีรษะไปถามเจ้าหน้าที่
ที่ด้านข้าง "เมื่อวานไม่ได้เหม็นปานนี้ เหตุใดวันนี้จึงเหม็นเช่นนี้เสียแล้ว"

เจ้าหน้าที่อุจกชูก สายศีรษะสุดชีวิต "เรียนใต้เท้า ตอนที่ข้าน้อย
มาเปลี่ยนเวรเมื่อเช้านี้ก็ไม่ได้เหม็นถึงเพียงนี้ แต่กลับยิ่งเหม็นขึ้นทุกที
ใต้เท้า ศพนี้เน่าเปื่อยแล้วใช่หรือไม่ ข้าน้อยว่าศพที่ฝังในสุสานสามเดือน
ยังไม่เหม็นเท่านี้เลยขอรับ"

"เข้าไปดูแล้วหรือยัง เหม็นขึ้นกะทันหันถึงเพียงนี้ ภายในต้อง
เกิดสิ่งใดแน่"

เจ้าหน้าที่สายศีรษะ เห็นได้ชัดว่าเหม็นเกินไปจนเขาไม่อยาก
เข้าใกล้แม้แต่น้อย

ชื่อหมาชีค่อนข้างคาดไม่ถึง เขามองไปยังหลิวเวียและฟู่จื่อเงิน
ที่อยู่ด้านข้าง กระแอมเสียงหนึ่งก่อนกล่าวว่า "ทั้งสองท่านไปยังโถงใหญ่
สักครู่ ข้าดูแล้วจะ..."

"ไม่ต้องลำบากหรอก เข้าไปด้วยกันนี่ละ" หลิวเวียเอ่ยพลางอย่างทำ
ก้าวหนึ่ง จากนั้นเอื้อมมือผลักประตู

ชื่อหมาชีเห็นใต้เท้าหลิวมีความกล้าเช่นนี้ ภาพจำในใจที่มีต่อนาง
ก็ดีขึ้นสักหน่อย คราวนี้จึงรับนำหน้าเข้าไปเป็นคนแรก

* ตาข่ายสวรรค์ห่างทว่าไม่รั่ว ใช้เปรียบเปรยว่าผู้กระทำผิดจะต้องได้รับการลงโทษตามกฎหมายอย่างเข้มงวด
โดยไม่มีเหตุรอดแน่นอน

พอประตูเปิดออก กลิ่นเหม็นก็พัดล้นทะลักทะลวง ชีอหมาซีที่อยู่นั่งหน้าสุดรู้สึกเพียงว่ากลิ่นไส้จวนจวนจะอาเจียนอยู่แล้ว

หลิวเว่ยเหินแล้วก็เข้าไปอย่างไม่ได้รับร้อน พร้อมล้วงขวดหยกใบเล็กสี่เหลี่ยมครามใบหนึ่งที่หน้าอก จากนั้นหยิบยาลูกกลอนส่งให้คนไม่กี่คนในที่นั่ง

พุ้อเงินกินมามากจึงคุ้นชินมานานแล้ว จับยาลูกกลอนอวี่เยี่ยทั้งเม็ดกลืนลงไป

หลิวโม่อีกกลับค่อนข้างประหลาดใจ แต่เขาเชื่อว่าพี่สาวไม่มีทางทำร้ายตน จึงไม่ได้พูดมาก รับแล้วกลืนลงไป

กินเสร็จแล้วก็ป็นดังคาด กลิ่นเหม็นนั้นคล้ายว่าจะไม่ได้แทรกเข้าสู่ทรวงขมขนป่านนั้นดังเมื่อครู่แล้ว

"ยานี้ชื่อว่าอะไรหรือ" เขาเอ่ยถาม

"ยาลูกกลอนอวี่เยี่ย" หลิวเว่ยกล่าว พอเห็นว่ น้องชายคล้ายจะขึ้นชอบก็ให้เขาอีกสองเม็ด ให้เขากินเล่นรวากับเป็นลูกกวาด

ชีอหมาซีเองก็กินเข้าไปด้วยเม็ดหนึ่ง สองเม็ดที่เหลือให้เจ้าหน้าที่อีกสองคนที่อยู่ทางด้านหลัง พวกเขา กินเข้าไปแล้วต่างก็ดีขึ้นมาก ขณะที่กำลังงุ่นงั้นกับผลลัพธ์จากยาที่รวดเร็วว่องไว ก็มองดูสภาพภายในห้องไปด้วย

ศพทั้งสามร่างถูกจัดวางไว้บนเตียงไม้ บนศพคลุมไว้ด้วยผ้าขาวตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า ดูไม่ออกถึงความแปลกประหลาดใดสักนิด

ชีอหมาซีเดินเข้าไปเลิกผ้าขาวบนศพตรงกลางออก ทันใดนั้นเองใบหน้าที่เปี่ยมด้วยสีแดงเลือดก็ปรากฏขึ้นตรงหน้า

บนตัวศพไม่ได้มีอะไรแตกต่างจากที่ตรวจดูเมื่อวาน ยังคงเป็นสีแดงผิดธรรมชาติ ชีอหมาซีตรวจสอบรอบหนึ่ง เขาค่อนข้างสงสัย

"คิดว่าเกิดกลิ่นเหม็นเพราะเนาเปื้อน แต่ศพก็ไม่เห็นว่าจะมีบริเวณใดเสียหายเลยนี่นา"

ฟุจื่อเงินก้าวเข้าไป เน้นมองที่ใบหน้าของศพ มองอยู่สักครู่กลับไม่อาจยืนยันได้ "ไม่ค่อยเหมือนพี่น้องสกุลมู่สักเท่าไร"

ภาพวาดของสามพี่น้องสกุลมู่และหมายจับมีอยู่ที่ว่ากรณีเรื่องฉี่เจียงมาโดยตลอด ฟุจื่อเงินมั่นใจว่าหากตนเจอเจ้าตัวย่อมไม่มีทางจำผิด ทว่าใบหน้าตรงหน้านี้แม้ว่าจะคงเป็นสีแดงเกินไปสักหน่อย แต่เขามั่นใจว่าแตกต่างจากพี่น้องสกุลมู่อยู่บ้าง

หลิวเว่ยเองก็เดินเข้าไปด้วย นางมองอยู่สักครู่ไม่ได้ส่งเสียง แต่ครั้นเลิกผ้าเปิดอีกสองศพออก เปรียบเทียบทั้งสามรอบหนึ่งแล้วจึงกล่าวว่า "เป็นพวกเขา"

ฟุจื่อเงินมองดูนาง

หลิวเว่ยล้วงถุงมือที่ซ่อนไว้ในแขนเสื้อ ใส่ไปพลางก็กล่าวไปพลาง "หน้าตาของคนเราเปลี่ยนไปได้ แต่ของจำพวกโครงกระดูกและอวัยวะบนใบหน้ายากที่จะเปลี่ยนแปลง ตรงกลางผู้นี้คือมู่ไห่ ซ้ายมือคือมู่เทียน ขวามือคือมู่ตี้"

นางกล่าวพร้อมหยิบมีดผ่าตัดของตนเองออกมา ใช้มีดกรีดลงที่ใบหน้าของมู่ไห่จากกลางศีรษะ ลากเปิดบริเวณกระดูกโหนกแก้ม

ปลายมีดของนางเพิ่งจะทิ่มทะลุผิวหนังก็มีน้ำหนองเหม็นฉ่ำจำนวนมากพุ่งทะลักไหลนองออกมา

แม้จะกินยาลูกกลอนอวี๋เยี่ยลงไปแล้ว ทำให้สภาพจิตใจมั่นคง ทว่ากลิ่นนี้คนธรรมดาที่ยังยากที่จะปรับตัวได้ เจ้าหน้าที่สองคนปิดปากหันตัวได้ก็วิ่งไปยังห้องเก็บศพ

ตัวชื่อหมาสีเองก็ทนไม่ค่อยไหว แต่ไม่ได้ถึงกับหนักหนาสาหัส ปานนั้น เพราะหีบผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาบีบจมูก เขาจึงสามารถเฝื่อนทนยืนอยู่ได้ หลิวไม่ยั้ยดยา ลูกกลอนอวี่เย้ยใส่เข้าไปในปากทันที ยิ่งกินมากก็คล้ายว่าจะสบายยิ่งขึ้น

พุ่จื่อเงินไม่มีความรู้สึกใด ยา ลูกกลอนอวี่เย้ยเม็ดเดียวเพียงพอให้เขา อยู่ในสถานที่เช่นนี้ได้หนึ่งชั่วยามแล้ว ก่อนหน้านี้ที่เมืองฉวีเจียงเขาเห็น ภาพสะท้อนอารมณ์เช่นนี้มาไม่น้อย จึงคุ้นชินมานานมากแล้ว

สาเหตุที่ศพเหม็นฉุนออกมาอย่างแจ่มชัดยิ่งนัก เป็นเพราะเลือดที่แปรเปลี่ยนไปเป็นน้ำหนอง

สาเหตุที่ศพเป็นสีแดงมองปราดเดียวก็เข้าใจ เป็นเลือดเสียเช่นเดียวกัน เลือดภายในร่างศพทั้งสามเป็นพิษ

หลิวเว่ยเฉียนฉิวหนังกระดูกโหนกแก้มของมู่ไห่ให้เปิดออก จากนั้น ล้วงหนังขึ้นหนึ่งออกมาท่ามกลางเลือดเหม็นๆ หนังขึ้นนั้นค่อนข้างคล้ายหนังแพะ เหนียวทนทานดีเป็นอย่างยิ่ง นางนำหนังออกมาวางไว้บนผ้าขาวสะอาด จากนั้นจึงผ่าเปิดแก้มอีกข้างหนึ่งของผู้ตายต่อไป

เจ้าหน้าที่อาเจียนเสร็จแล้วกลับมา ยังหาวิญญาณกลับมาไม่เจอ ก็เห็นใบหน้าที่ถูกผ่าเป็นสามแฉก ฉิวหน้าทั้งหมดถูกพลิกเปิด ทันใดนั้นก็รู้สึกวาดดวงตาปรากฏเส้นเลือด สมองพลันชา และเป็นลมสลบไป

ชื่อหมาสีมองดูอย่างสนใจ รีบร้อนเรียกให้คนอื่น ๆ เข้ามาลากตัวเจ้าหน้าที่ทั้งสองไป หลีกเลี้ยงไม่ให้แอบอวยขายหน้ามากไปกว่านี้

หลิวเว่ยเฉียนฉิวหนังทั้งสองชิ้นของมู่ไห่ออกมา จากนั้นก็คลุมลงไปด้วยผืนเนื้อเดิม นางเย็บหยาบๆ พลางเอียงศีรษะถามพุ่จื่อเงิน

"ตอนนี้คล้ายหรือยัง"

1002

นวดกัลลัจจนเจียนจะมีสภาวะรตทางเณ

ฟู้อเงินเดินไปมองใกล้ๆ ก็พบว่าใบหน้าของทั้งสามคนเล็กลงเล็กน้อย เคราเองก็ถูกโณทึงไป คล้ายว่าจะเหมือนขึ้นจริง

"ดูเหมือนว่าจะเป็นพวกเขาจริง"

หลิวเว่ยไปดูอีกสองศพ มู่เทียนเปลี่ยนแปลงที่งมูก มู่ตู่ถูกเปลี่ยนที่คิ้ว พอนำแผ่นหนังที่อยู่ใต้ผิวออกไปแล้วเย็บเข้าด้วยกัน หน้าตาก็พลันเปลี่ยนไปมาก

"ไม่คิดว่าจะมีวิธีนี้ด้วย รองบางอย่างไว้ได้ใบหน้า ภายนอกก็มองไม่ออกถึงความแปลกประหลาดแล้ว ทำได้อย่างไรกันนะ" ฟู้อเงินถามพลางคาดคะเน

หลิวเว่ยกล่าว "เป็นแค่วิธีฟรางตาก็เท่านั้น อีกอย่างสิ่งที่ให้ประโยชน์ที่สุดกับการปิดบังรูปลักษณะของเขาคือหนวดเครา ไม่ได้เกี่ยวข้องกับอวัยวะบนใบหน้ามากนัก แน่นอนว่าแม้ข้าจะไม่ชื่นชอบฝีมือของหมอผู้นี้

ศัลยกรรมแล้วก็เหลือร่องรอยหลังทำเอาไว้ อีกทั้งบาดแผลที่ถูกหนดเคราปิดบังไว้ก็ชัดเจนจนเกินไป แต่หมอมที่มีแนวคิดก้าวหน้าอย่างกล้าหาญ เช่นนี้ก็คุ้มค่าแก่การสรรเสริญ"

"ศัลยกรรม?" พู่จื่อเงินจับคำพูดแปลกประหลาดสามพยางค์ได้ก็เอ่ยถาม "แตกต่างจากแปลงโฉมหรือไม่"

"แปลงโฉมคือการสรรค์สร้างจากภายนอก เปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์ ศัลยกรรมเป็นการสรรค์สร้างจากภายใน แม้เป็นการเปลี่ยนแปลงรูปโฉมเช่นเดียวกัน แต่แบบแรกถือว่าเป็นเพียงปาหี่ แบบหลังกลับจำเป็นต้องทำการผ่าตัด แน่แน่นอนว่าด้วยฝีมือทางการแพทย์ในเวลานี้ การจะผ่าตัดสำเร็จได้ คิดว่าต้องใช้ยาสุตรลับเป็นจำนวนมาก"

พู่จื่อเงินยังคงไม่ค่อยเข้าใจนัก แต่เขาก็ไม่ได้เอ่ยถามต่อไป ถึงอย่างไรหลิวเว่ยก็รู้หมดทุกอย่าง นางว่าอย่างไรก็ว่าตามนั้นแล้วกัน

แต่หลิวโม่ก็บ่นชื่อหมาซึกกลับรู้สึกอยากรู้ทั้งสองตั้งตามองดูหลิวเว่ยดวงตาทั้งสองคู่ที่แสวงหาความรู้เกิดเป็นแววสว่างไสว

หลิวเว่ยถูกพวกเขาจับจ้องจนอึดอัด กระแอมคราหนึ่งก็อธิบายต่อไป "ความจริงแล้ววิธีศัลยกรรมมีมานานมากแล้ว แน่แน่นอนว่าในตอนแรกๆ ไม่ได้เรียกว่าศัลยกรรม แต่เป็นวิธีการลงทนต์ชนิดหนึ่ง เล่ากันว่าในยุคอินเดียโบราณ...หมายถึงราชวงศ์เก่าแก่ตั้งแต่อดีตกาลของแดนประจิม ราชวงศ์นั้นตั้งอยู่ในสถานที่เปล่าเปลี่ยว ทิวทุกสารทิศเป็นทลายสีเหลืองสุดลูกหูลูกตา เช่นเดียวกับราชวงศ์อื่นๆ ผู้คนของที่นี่เองก็มีความเหลื่อมล้ำของการแบ่งแยกชนชั้น ราษฎรยากจนและตระกูลสูงศักดิ์ห่างไกลกันยิ่งนัก ยามนั้นผู้ที่ถูกบุคคลที่มีอำนาจและกษัตริย์ตัดสินว่ามีความผิดก็จะถูกลงทนต์ด้วยวิธีแตกต่างกันไป มีการลงทนต์ชนิดหนึ่งเรียกว่าเชือนใบหน้า

เชื่อนไบหน้าแรกเริ่มที่สุดคือการเชื่อนจุมก เป็นการเชื่อนจุมกคนออกจากไบหน้าทั้งเป็น ไม่เอาชีวิต นี่ก็คล้ายคลึงกันกับการสลักอักษรของพวกเขา
ในเวลานี้ การสลักอักษรความผิตลงบนไบหน้าของนักโทษ ทำให้ทั้งชีวิตก็ไม้อาจลบล้างไม่ว่าจะก้าวเดินไปทีใด ต่อให้เป็นคนไม่รู้จัก มองปราดเดียวก็สามารถดูออกว่าเจ้าเป็นนักโทษที่เคยติดคุกมาก่อน"

หลิวโม่อีพลั้งปากออกไป "เชื่อนจุมกสาหัสกว่าสลักอักษรมากนัก
ไม่มีจุมกจะหายใจอย่างไร"

หลิวเว่ยกล่าว "ใช้ปากอย่างไรเล่า"

หลิวโม่อึ้งอึ้ง ก่อนจะพลันเข้าใจแล้วตื่นตะลึงในทันที เขายกมือขึ้นลูบที่จุมกของตนเอง

หลิวเว่ยกล่าวต่อไป "เชื่อนจุมกคือเริ่มแรก ต่อมาการลงโทษประณทนีได้แผ่ขยายไปเป็นการเชื่อนคิ้ว เชื่อนปาก เชื่อนหู และกัในยุคสมัยนั่นเอง มีมอฟเนจรที่เพื่อหาเงินก็เริ่มทำการผ่าตัดอวัยวะบนไบหน้า ไม่มีจุมกก็ทำจุมกปลอมให้ไม่มีหูก็ทำหูปลอมให้ไม่มีปากก็ทำปากปลอมให้ จากนั้นต่อด้วยหนดเครา โดยพื้นฐานแล้วมองไม่ออก ต่อให้มองออก อำพรางให้มากหน่อยก็ไม่ได้ชัดเจนถึงเพียงนั้น สรุปก็คือการช่วยเปลี่ยนแปลงรูปโฉมในยามนั้นได้รับการชื่นชมว่าเป็นเคล็ดลับ 'เพื่อให้นักโทษได้รับชีวิตใหม่' เพียงแต่หลังผ่านการเปลี่ยนแปลงของยุคสมัย การพัฒนาของวัฒนธรรม การเสริมอวัยวะบนไบหน้าด้วยวิธีการลวกๆ ในตอนแรกก็เปลี่ยนไปเป็นวิธีการศัลยกรรมเปลี่ยนไบหน้าใหม่

ในตู้หนังสือของข้ามีบันทึกการเดินทางในแดนประจิมอยู่เล่มหนึ่ง มีบันทึกไว้ว่าบัดนี้แคว้นเล็กๆ ที่ไม่เจริญรุ่งเรืองนักบางส่วนในแดนประจิมยังคงรักษาการลงทัณฑ์เช่นนี้ไว้ เพียงแต่เพราะขัดกับหลักมนุษยธรรม

จึงไม่ได้เปิดเผย นับว่าเป็นการลงทัณฑ์อย่างลับๆ ส่วนวิธีการเปลี่ยนแปลง
รูปโฉมที่กล่าวมาก็มีบันทึกไว้ แม้ว่าจะใช้ไม่บ่อย แต่ก็มีผู้ที่ชำนาญอยู่จริง"

หลิวเว่ยฟังเข้าใจแล้ว จึงเข้าไปยังศพของพี่น้องสกุลมู่แล้วเอ่ยถาม
"ฉะนั้นพวกเขาเพื่อจะหลีกเลี่ยงการจับกุมของทางการ ก็เลิกลาหมอบ
แดนประจิมเปลี่ยนแปลงใบหน้าหรือ"

หลิวเว่ยพยักหน้า "น่าจะใช่ แต่หมอบประเภทนี้ไม่น่าจะปรากฏตัวที่
จงหยวน"

"พวกเขาเคยไปแดนประจิมหรือ" พู่จื่อเงินเอ่ยถาม

หลิวเว่ยไม่ได้ตอบ สามพี่น้องนี้หลบหนีมาหลายปี เดินทางไกล
สุดห่าฟ้าเขียว ก็ไม่แน่ว่าอาจจะเคยไปยังแดนประจิมมาจริงๆ ก็ได้

เพียงแต่ว่าคนดีๆ ที่มีอวัยวะบนใบหน้าสมบูรณ์กลับกล้าทำการ
ผ่าตัดที่อันตรายสุดแสนเช่นนี้ หลิวเว่ยไม่ค่อยอยากเชื่อ อย่างไรก็ตามเสีย
การใช้มีดบนใบหน้าก็ไม่ใช่เรื่องที่ทุกคนจะยอมรับได้

หลังถอดถุงมือที่สกปรกไปแล้วเปลี่ยนเป็นคู่มือ หลิวเว่ยก็เริ่มตรวจ
ส่วนอื่นๆ ของศพทั้งสามอย่างจริงจัง

"มูให้ ผลจากมิดยี่สิบเจ็ดจุด บาดแผลที่ทำให้ถึงแก่ชีวิตเป็นศูนย์
มูเทียน ผลจากมิดสิบเก้าจุด บาดแผลที่ทำให้ถึงแก่ชีวิตเป็นศูนย์ มูตี้
ผลจากมิดสามสิบจุด บาดแผลที่ทำให้ถึงแก่ชีวิตเป็นศูนย์เช่นกัน"
หลิวเว่ยกล่าวจบก็เงยหน้าขึ้นมองไปยังชื่อหมาซี "ข้าจำได้ว่าท่านบอกว่า
นักชันสูตรยืนยันว่าทั้งสามคนถูกมีดฟันสะเปะสะปะจนตายกระมัง"

ชื่อหมาซีหันหน้าไป เอยกับคนที่อยู่ภายนอกว่า "ไปเรียกนักชันสูตร
มา"

ไม่นานก็มีคนพานักชันสูตรมา ครั้นเขาเข้ามาอย่างแรกก็ได้

กลิ่นเหม็นระลอกนั้นที่ไม่อาจปิดบังอำพรางได้ เขาเป็นผู้ที่ข้องเกี่ยวกับศพมานานหลายปีผู้หนึ่ง ตามหลักการแล้วควรจะคุ้นเคยเป็นอย่างดี ทว่าเขาเองก็ถูกรมจนทนไม่ไหว ไม่ยอมเข้าประตูไป เพียงยืนปิดจมูกอยู่ที่นอกประตูหนึ่งๆ

นักชันสูตรอายุมากแล้ว ชื่อหมาชีเองก็ไม่ได้ทำให้เขาลำบากใจ เพียงแต่กล่าวว่า "ท่านบอกกับได้เท่าไปสิว่าผู้ตายทั้งสามเสียชีวิตอย่างไรกันแน่"

นักชันสูตรพยักหน้ารับคำพร้อมเอ่ยอธิบาย "ตอนที่เข้ามายังสถานที่เกิดเหตุ ยืนย่นด้วยสภาพแวดล้อมในตอนนั้น รวมถึงบาดแผลของผู้ตายทั้งสาม พวกเขาล้วนตายเพราะถูกคนฟันอย่างแรง บนร่างกายพวกเขาต่างได้รับบาดเจ็บหลายแห่ง เลือดเต็มห้องไปหมด ข้าคิดว่าต่อให้พวกเขาสุขภาพร่างกายแข็งแรงเพียงใด เลือดออกมากมายปานนั้น อย่างไรก็ต้อง..."

"ท่านคิดอย่างนั้นหรือ" หลิวเว่ยตัดบทถ้อยคำของนักชันสูตรด้วยคำถาม

นักชันสูตรนิ่งอึ้ง "เรียนได้เท่า ด้วยประสบการณ์ในอดีตของข้า..."

"ประสบการณ์ของท่านอย่างนั้นหรือ"

ยามนี้นักชันสูตรค่อนข้างงุ่นเคืองขึ้นมาแล้ว "ได้เท่ามีความเห็นอย่างไรหรือ"

หลิวเว่ยเหลือบตาขึ้นมองนักชันสูตรผู้นั้น เขาอายุมากพอตัว น่าจะทำงานนี้ได้หรือไม่ว่าพวกเขาถูกฆ่าก่อน จากนั้นผู้ร้ายค่อยปล่อยให้พวกเขาเลือดไหล ทำการลงดาบว่าตายเพราะเสียเลือด"

"ท่านยืนย่นสาเหตุการตายของผู้ตายด้วยจำนวนเลือด เช่นนั้นเป็นไปได้หรือไม่ว่าพวกเขาถูกฆ่าก่อน จากนั้นผู้ร้ายค่อยปล่อยให้พวกเขาเลือดไหล ทำการลงดาบว่าตายเพราะเสียเลือด"

นักช้นสูตรกล่าวในทันใด "ฆ่าคนตายจะหลบหนียังแทบไม่ทัน ผู้ใดจะมีเวลาว่างถึงเพียงนั้น ทำเรื่องนอกเหนือความจำเป็นขั้นนี้ได้"

"ท่านรู้ว่าเป็นเรื่องนอกเหนือความจำเป็น แต่กลับไม่รู้ว่ามีผู้ร้ายจริงใจวางแผนลวงเพื่อให้ผู้พบเห็นผู้ได้ยินสับสนได้อย่างไร หากอีกฝ่ายโดยธรรมชาติจิตใจเยือกเย็นจะอย่างไร หากอีกฝ่ายเป็นนักโทษที่ทำผิดซ้ำแล้วซ้ำเล่า ฆ่าคนมามาก มีความสามารถเป็นของตนเองจะอย่างไร สาเหตุการตายล้วนไม่สืบให้ถึงแก่นแท้ เพียงแต่โชคดียังสุขเอาเผากิน ซึ่งใจมีนักช้นสูตรเช่นท่าน ไม่รู้ว่าจะเกิดคดีที่ถูกเอาเปรียบวินิจัยผิดไปเท่าไร"

นักช้นสูตรชาวภูซึ้นหน้าดำ ว่า ใบหน้าที่พลันแดงกำขึ้นมา ไม่ปริปากเอ่ยสักคำ

หลิวเว่ยเจดจ้องเขา ชี้อย่างแผดจากมิดที่หน้าอกของมู่ให้ นางเอ่ยขึ้นว่า "มิดพันเข้าที่หน้าอกข้างขวาของผู้ตาย คมมีดว่องไว ลึกจนเห็นกระดูก แต่ท่านไม่ได้พบเห็นว่ามิดนี้ไม่ได้เป็นบาดแผลไปถึงม้ามของผู้ตาย ทั้งไม่เพียงพอให้คนถึงแก่ความตายได้" นางชี้อย่างศพของมู่เทียน "ผู้ตายผู้นี้ถูกฟันที่แขนสองแผล บาดแผลลึกมาก กระทั่งเอ็นข้อมือก็ถูกฟันจนขาด แต่ปริมาณเลือดที่ไหลออกมากกลับตรงกับหลักความเป็นจริง นี่เป็นการยืนยันว่าเขาตายไปแล้วจึงถูกคนฟันเข้าที่มือ ได้รับบาดเจ็บก่อนตายหรือได้รับบาดเจ็บหลังจากตายไปแล้ว วินิจัยและสรุปจากบาดแผลรวมไปถึงปริมาณเลือดอย่างไร ท่านรู้หรือไม่"

นักช้นสูตรชาวภูจะไรเสียที่ไหน เขาไม่รู้จะไรสักอย่าง ทว่าฟังคำกล่าวของอีกฝ่าย เขาก็เหลือบตาขึ้นเล็กน้อย มองไปบนศพแวบหนึ่ง ทว่าก็ไกลเกินไป มองได้ไม่ชัดเจน

"ทั้งสามถูกคนวางยาด้วยพิษร้าย ไอพิษกระจายไปทั่วร่างกาย ผสมเข้ากับเลือด ฉะนั้นเลือดจึงเกิดเป็นกลิ่นเหม็น หากท่านไม่เชื่อก็สามารถมาดูให้ดีๆ อีกคราได้"

นักชั้นสูตรชรายังค่อนข้างหัวรั้น เขาอึดอาดอยู่สักครู่ก็ก้าวเท้าเดินเข้าไป

ทว่าเพิ่งจะเข้าไปได้สองก้าว กลิ่นเหม็นก็บีบบังคับให้อยู่ในสภาพอับจน เขาจึงกลั้นหายใจเสีย ยืนศรัทธาเข้าไป ถึงได้มองเห็นแนวหนึ่งพลันตื่นตกใจจนตาลาย ขาทั้งสองข้างชาวาบ

"สวรรค์! ใบหน้า... ใบหน้าเหตุใด เหตุใดจึงเป็นเช่นนี้ได้..."

ใบหน้าของศพทั้งสามต่างถูกหลิวเว่ยกรีดลากเป็นแนวหน้าลายและเย็บเสริมเข้าไปใหม่ พอก้าวเข้าไปมองใกล้ๆ ก็คล้ายกับตุ๊กตาผ้าที่มีลูกตาคน จมูกคน และปากคนอย่างไรวางนั้น

นักชั้นสูตรชราหวาดกลัวจนเจียนจะบัสสวาระดกangg

ที่นักชั้นสูตรชราผู้นี้คาดไม่ถึงก็คือบัดนี้ห่างจากวันเกิดคดีมาแล้วห้าวัน หลิวเว่ยได้ยืนยันมาว่ายังมีพยานบุคคลก็ขอพบพยานบุคคลในที่ที่

ชื่อหมาซีให้คนไปเชิญตัวมาก่อน หลิวเว่ยฉวยโอกาสใช้เวลานี้ตรวจศพต่อไป หวังว่าจะหาเบาะแสอะไรได้จากบนศพ

ใครจะรู้ว่ายังหาเบาะแสไม่พบ เจ้าหน้าที่ที่กลับมารายงานจะกล่าวด้วยความลำบากใจว่า "ได้เท่า ชายชราผู้นั้นกับหลานของเขา กำลังเก็บสัมภาระ บอกว่าจะจากไปแล้วขอรับ"

1003

นลิ่วเว่งมีแผนการในใจแล้ว

ชื่อหมาชีตี้นตะลึง เขาย่นหัวคิ้วในทันใด "คดียังไขไม่ได้จากไปอะไรกัน
คนเล่า"

เจ้าหน้าที่กล่าวตอบ "พวกเขาไม่ยอมมา บอกว่าเสียเวลามากเกินไป
แล้ว ยังมีเรื่องสำคัญต้องไปทำ จะต้องรีบออกเดินทางแล้วขอรับ"

ชื่อหมาชีไปหน้าเคียดเกร็ง หันกลับไปกล่าวกับหลิวเว่ย์เพียงว่า
"รอประเดี๋ยว" แล้วก้าวเท้าตรงไปหาคนด้วยตนเอง

ชื่อหมาชีไปครานี่นานถึงครึ่งชั่วโมงกว่า

ยามนี้หลิวเว่ย์ตรวจสอบทั้งสามศพเรียบร้อยแล้ว นอกจากมันใจถึง
ฐานะของทั้งสามคนมากขึ้น ก็ไม่มีเบาะแสใดของคนร้ายอีก

"คงหนีไม่พ้นการฆ่าล้างแค้นหรือกลืนไปในทิศทางนี้เถอะ" พู่อัจฉิน
กล่าวหลังจากผ่านไปสักพักใหญ่

หลิวเว่ย์ผงกศีรษะ ทำได้เพียงเท่านี้จริงๆ แล้ว

ทว่าสามพี่น้องหนีหัวซุกหัวซุนมาหลายปี ต่อมาไปข้องเกี่ยวกับ
คู่แค้นใดก็ไม่รู้ หากจะตรวจสอบ จะเป็นการรบกวนในมหาสมุทร
หรือไม่

ชื่อหมาซึกกลับมาอีกครา เขาไม่ได้มาตัวคนเดียว แต่พาเด็กชายที่
ไม่พูดไม่จาไปด้วย

เด็กชายรูปลักษณะหล่อเหลาสว่างาม คิ้วและตาค่อนข้างอ่อนเยาว์
ทว่าดวงตาดำลึก เขามองคนแปลกหน้าก็มีท่าทางหวาดระแวงอย่าง
เห็นได้ชัด หลบไปยืนอยู่ด้านหลังของชื่อหมาซึก ศีรษะก้มลงเล็กน้อย

"ผู้นี้คือ?" หลิวเว่ยเอ่ย์ถาม

ชื่อหมาซึกกล่าวตอบ "คุณชายน้อยผู้นี้คือพยานบุคคลเพียงผู้เดียว
ของคดีนี้"

หลิวเว่ยเอ่ย์มองดูเด็กชาย นางโค้งตัวเล็กน้อยพลางเอ่ยถาม "เจ้าเห็น
สิ่งใดหรือ"

เด็กชายไม่ได้มองนาง เพียงแต่จดจ้องไปยังปลายร่องเท้าของตนเอง
กล่าวด้วยความกลัดกลุ้มว่า "ข้าไม่เห็นแต่ได้ยินเข้า พวกเขา กำลังได้แย้งกัน"

หลิวเว่ยเอ่ย์มองไปยังชื่อหมาซึก

ชื่อหมาซึกผงกศีรษะ "ก่อนที่จะสามคนนี้จะตายแท้จริงแล้วเกิดอะไรขึ้น
ไม่มีใครเห็นด้วยตา คุณชายน้อยผู้นี้พักอยู่ห่างไกลจากห้องของทั้งสาม
พอสมควร แต่เขาบอกว่าเขาได้ยิน"

หลิวเว่ยเอ่ย์มองไปยังเด็กชายอีกครา "จำเนื้อหาที่พวกเขาพูดคุยกัน
ได้หรือไม่"

เด็กชายรับคำสั่งเสียงหนึ่ง กล่าวคำพูดที่ภายในสองวันนี้เคยไปไม่ต่ำกว่า
สิบรอบซ้ำอีกคราหนึ่ง

จบแล้วยังเพิ่มเติมอีกประโยคว่า "ไฉนแจ่มแจ้งหรือไม่ หากไม่แจ่มแจ้ง ข้าหวังว่าท่านจะนำกระดาดมาจดไว้ อย่าได้หันหลังก็ลืมแล้วมาถามซ้ำอีก"

น้ำเสียงของเด็กชายไม่เป็นมิตรอยู่พอสมควร
หลิวเว่ยรู้สึกละอายใจ นางมองไปยังชื่อหมาสี่คล้ายไต้ตาม
ทว่าชื่อหมาสี่กลับหลบเลี่ยงสายตาของนาง เพียงกระแอมอย่าง
กลืนไม่เข้าคายไม่ออกเสียงหนึ่ง

คำให้การของเด็กชายช่วยเหลือในเรื่องคดีได้อย่างมหัศจรรย์
ก่อนอื่นสามารถมั่นใจได้ว่าทั้งสามคนมีข้อพิพาทเรื่องผลประโยชน์
ต่อมาก็เป็นคำกล่าวในบทสนทนาที่เอ่ยขึ้นว่า 'คุยกันเรียบร้อยแล้วว่า
คนละสามร้อยตำลึง'

คนละสามร้อยตำลึงเป็นมาอย่างไร ผู้ใดเป็นคนให้พวกเขา
คนที่ให้เงินพวกเขาเกี่ยวข้องกับกระดาดของพวกเขาหรือไม่
สถานที่เกิดเหตุมีเงินเก๋าร้อยตำลึงอยู่อย่างนั้นหรือ
ถ้าหากว่าไม่มี แล้วเงินไปไหนเสีย ถูกมือสังหารเอาไปหรือ
หากไล่ตรวจสอบร่องรอยของเงินเก๋าร้อยตำลึง ก็เท่ากับไล่ตรวจสอบ
ร่องรอยของมือสังหารด้วย

เหตุและผลเกี่ยวเนื่องหมุนวนเข้าด้วยกัน ในใจของหลิวเว่ยมีแผนการ
อยู่แล้ว

นางมองไปยังฟู่จื่อเงิน อีกฝ่ายเองก็กำลังจ้องมองนางอยู่ ดวงตา
สบประสาน ทั้งสองเป็นคู่หูที่ร่วมมือกันสืบคดีมานานปี ความสำเร็จของ
ทั้งสองฝ่ายมิใช่เรื่องล้อเล่น จึงกระจ่างแจ้งถึงความคิดของอีกฝ่ายในทันที
"ได้ทำชื่อหมา ข้าขอคุณบันทึกคดีนี้สักหน่อยได้หรือไม่" ฟู่จื่อเงินเข้าหา

ชื่อหมาซีโดยตรง คดีนี้เป็นของผู้ว่าการชิงโจว เขาไม่ได้คิดจะยื่นมือ
เข้าแทรกแซงงานของผู้อื่น แต่จะช่วยเหลืออยู่ข้างๆ หากบุคคลที่เกี่ยวข้อง
ให้ความร่วมมือก็จะดีเป็นอย่างยิ่ง

ชื่อหมาซีบอกว่าลั่นอยู่ในห้องหนังสือ อีกทั้งยังพาฟู่จื่อเงินไปดู
ด้วยตนเอง เขาไปคราวนี้ได้ทั้งเด็กชายที่พามาไว้ด้านหลังเสียแล้ว

ในมือของหลิวเว่ยสวมถุงมือ บนถุงมือมีแต่เลือด นางไม่ได้แตะต้อง
เด็กชายผู้นั้น เพียงแต่มองดูอีกฝ่ายยืนอยู่อย่างงกๆ เงิ่นๆ ก่อนจะเอ่ยถาม
ประโยคหนึ่งด้วยความประหลาดใจ

"เจ้าอายุเท่าไร"

เด็กชายเอ่ยเสียงค่อย "เก้าขวบขอรับ"

หลิวเว่ยผงกศีรษะ เอ่ยถามอีกว่า "วิธีฝึกยุทธ์ของเจ้าแตกต่าง
ไปจากวรยุทธ์ของจงหยวน สืบทอดมาจากตระกูลของพวกเจ้าหรือ"

นางยังกล่าวไม่ทันสิ้นเสียง เด็กชายก็เงยหน้าขึ้นฉับพลัน ก้นบึ้งของ
ดวงตาเปี่ยมไปด้วยความตื่นตะลึง มองคนตรงหน้าอย่างเลือนลอย

เขาแสดงอาการแตกตื่นออกมาอย่างชัดเจนที่นางล่วงรู้เรื่องราว
ของตน นี่ทำให้หลิวเว่ยตกอกตกใจตาม

นางรีบร้อนกล่าวว่า "อย่าได้ตื่นเครียด ข้าถามไปอย่างนั้นเอง เจ้า
จะไม่พูดก็ได้"

หลิวเว่ยเห็นเด็กชายในแวบแรกก็มองออกแล้วว่าเขามีพื้นฐานวรยุทธ์
จากนั้นด้วยคำให้การของเขา นางจึงวินิจฉัยออกมาได้ว่าพลังหูเหนือมนุษย์
ของเด็กชายผู้นี้ น่าจะเกี่ยวข้องกับการฝึกฝนเคล็ดวรยุทธ์

วรยุทธ์ของจงหยวนส่วนใหญ่ต่างเป็นของสำนักที่มีแนวทางตรงไป
ตรงมาและเปิดเผย มีดาบ ปืน กระบี่ หอกเป็นหลัก ใช้หมัดมวยช่วยเสริม

ทว่าวรยุทธที่ฝึกฝนประสาทสัมผัสทั้งห้าเช่นนี้เป็นวิชาที่ค่อนข้างหายาก ปกติแล้วหากไม่ได้เป็นการสืบทอดวิชาที่สาบสูญจากวงศ์ตระกูล สำนักทั่วไปก็น้อยนักที่จะมี

หลิวเว่ยเหินว่าบรรยาการระอึกกระอ่วนจึงกล่าวหัวข้อสนทนารึ้น หมายถึงเปลี่ยนบรรยาการให้ตึกคัก คิดไม่ถึงว่ากลับทำให้เด็กชายยิ่งเพิ่มความระมัดระวัง

นางจุนใจเป็นอย่างยิ่ง เพียงพูดพลบขำว่า "เจ้าอายุยังน้อย กระดูกยืดหยุ่นได้ง่าย ว่ากันตามหลักการแล้ว วิชาเรียนการต่อสู้ด้วยหมัดและเท้าจะดีที่สุด แต่ข้าเห็นกำลังภายในของเจ้าแกร่งกล้า ทว่ามือและเท้ากลับไม่กระฉับกระเฉงแข็งแรง หากข้าเดาไม่ผิดที่เจ้าวิชาเรียนอยู่เป็นการฝึกฝนตาและหู ข้าเพียงแต่ประหลาดใจถึงที่มาของฝีมือเจ้า รวมไปถึงว่าฝึกฝนไปถึงขั้นใดแล้ว สามารถไต่ยึนระยะทางไกลที่สุดก็ชื่อก็อเท่านั้น หากเจ้าไม่อยากจะตอบ จะไม่ตอบก็ย่อมได้"

นางอธิบายกับเด็กชายอย่างอ่อนโยนรอบหนึ่ง กระนั้นสายตาของอีกฝ่ายที่มองนางก็ยังคงเครียดตึง นางหมดหนทาง ทำได้เพียงไม่ถามสิ่งใดอีก

"ที่นี้ค่อนข้างวุ่นวาย หากเจ้าไม่อยากจะอยู่ ข้าจะให้คนส่งเจ้ากลับไป" สุดท้ายหลิวเว่ยก็ทำได้เพียงกล่าวเช่นนั้น

จึงไม่ได้ปริปาก ไม่ใช่ว่าเขาไม่อยากจะพูด แต่ไม่รู้จะพูดอย่างไรต่างหาก

ตั้งแต่เล็กเขาอยู่ในตระกูลก็ร่ำเรียนวรยุทธตามเด็กที่อายุเท่าๆ กัน วิธีการต่อสู้เริ่มแรกท่านอาสืบทอดเป็นผู้สอนให้ สิ่งที่ท่านอาสืบทอดสอนล้วนแต่เป็นวรยุทธพื้นฐานของสกุลจี้ เขาเหมือนกับคนอื่นๆ ศึกษาไปอย่าง

เป็นชั้นเป็นตอน ทว่าเรียนไปๆ เขาก็พบว่าตนเองเรียนไม่ได้

ครั้งแรกตอนเด็กๆ เขาต่อสู้กับญาติผู้น้องซึ่งเด็กกว่าเขาหนึ่งปี เขาถูกญาติผู้น้องโจมตีจนพ่ายแพ้ในสามกระบวนท่า เวลานั้นเขาเพียงคิดว่าพื้นฐานของตนเองย่ำแย่ ส่วนวันอื่นๆ ก็มักจะวิ่งไปยังห้องกลั่นยา ไม่ได้มูมานะฝึกฝนวรยุทธ์

หลังจากนั้นมาทุกๆ วันเขาจะตื่นนอนฝึกกระบวนท่าตั้งแต่ท้องฟ้ายังไม่สว่าง จะคมหันทหรือหมันต์ก็ไม่ว่างเว้น จนกระทั่งต่อสู้ครั้งที่สองผู้ที่ต่อสู้กับเขาเป็นญาติผู้น้องอีกคนหนึ่ง คราวนี้โดนสองกระบวนท่าของอีกฝ่ายก็พ่ายแพ้แล้ว

ในตอนนั้นจึงพบว่าตนเองไม่มีพรสวรรค์ในการร่ำเรียนวรยุทธ์ กล่าวกันตามตรง มันกระทบกระเทือนจิตใจเขาเป็นอย่างยิ่ง แม้ว่าเขาไม่เคยคิดจะร่ำเรียนทักษะการต่อสู้ให้ลึกซึ้งมากนัก อย่างไรก็ตามเสียตั้งแต่แรก ความสนใจของเขาก็คือการกลั่นยา ปรุงยา ปรุงพิษ วินิจฉัยความแตกต่างของพิษ แต่พอเห็นเด็กอายุเท่าๆ กันต่างก็มีฝีมือการต่อสู้ที่เก่งกาจกันทั้งนั้น มีเพียงเขาผู้เดียวที่ไม่มี เขาก็เลยรู้สึกหดหู่

ปีที่สามจึงถึงกะทั่งการฝึกยุทธ์กับท่านอาสิบหก เขายินดีที่จะทุ่มเทเวลาไปกับการอ่านหนังสือและฝึกเขียนหนังสือ เขาบอกท่านอาสิบหกว่าเขาไม่ใช่ผู้ที่เหมาะสมจะเรียนวรยุทธ์ เขาล้มเลิกแล้ว

ท่านอาสิบหกบอกว่าภายในตระกูลไม่จำเป็นต้องให้เขาทำสิ่งใดขอเพียงทักษะการต่อสู้ของเขาสามารถปกป้องตนเองได้ก็เพียงพอ หากแม้ตนเองก็ยังปกป้องไม่ได้ ชีวิตนี้ก็ไม่อาจออกจากหลังใจได้แม้สักก้าว

นี่เป็นกฎเกณฑ์ที่ทุกคนต่างต้องปฏิบัติตาม

จึงบอกรู้แล้ว อีกทั้งในเวลานั้นเขาก็วางแผนว่าชีวิตนี้จะ

แก่ตายที่หลังใจเรียบร้อยแล้ว

จนกระทั่งเขาหกลบ ท่านลุงใหญ่ก็เรียกหาเขากะทันหัน ถามเขาว่า ยินดีจะอยู่ที่หลังใจไปชั่วชีวิต ไม่ออกไปเดินเหินตลอดไปจริงหรือ

จี้ปิงบอกว่าเขาไว้ซึ่งหนทาง เขาเรียนวรยุทธ์ไม่ได้ เขาปกป้องตนเองไม่ได้

ท่านลุงใหญ่กล่าวว่าตนมีเคล็ดวรยุทธ์หาได้ยากเล่มหนึ่ง หากเขาเรียนจนสำเร็จแล้วก็สามารถปกป้องตนเองได้เช่นกัน ถามเขาว่า ยินดีจะลองอีกครั้งหรือไม่ ท่านลุงใหญ่กล่าวว่าสกุลจี้ไม่มีเด็กที่จะยอมพ่ายแพ้

จี้ปิงหุนหันพลันแล่นไปชั่วขณะ ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาชีวิตของเขาก็แปรเปลี่ยนไปเป็นสามแห่งหนึ่งเส้นทาง บ้าน ห้องกลั่นยา และบ้านของท่านลุงใหญ่ เหมันต์หรือคิมหันต์ก็ไม่ว่างเว้น

หลังจากนั้นสองปีวรยุทธ์ของเขาก็บังเกิดผลขึ้นมาบ้าง บัดนี้สามปีผ่านไป เขาสามารถฟังเสียงใดๆ ภายในหนึ่งหลี่ได้ ขอเพียงเขาอยากฟัง

ขณะเดียวกันเขาก็สามารถมองสีสันของมดบนพื้นได้อย่างชัดเจนว่าเป็นสีอะไร กำลังกระทำการใด ทั้งหมดมีที่ตัว จากระยะทางที่ห่างไกลได้

เขามุ่งฝึกหัดและตาโดยเฉพาะ แม้จะไม่วรรยุทธ์ฝึกฝนประสาทสัมผัสทั้งห้ามีประโยชน์อันใดกับการปกป้องตนเอง ถึงอย่างไรหากต่อสู้กันขึ้นมาจริงๆ ตาและหูก็ไม่อาจช่วยอะไรได้ ทว่าด้วยการกลั่นยาประกอบกับการฝึกฝนประสาทสัมผัส ความสามารถทั้งสองนี้จึงทำให้เขาเป็นดังปลาได้น้ำ

เขาสามารถได้ยินเสียงไฟแผดเผา สามารถเห็นขั้นตอนการเกาะตัวของยาลูกกลอนได้ เขาสามารถปรับแรงไฟได้อย่างแม่นยำ ยาที่เขาทำออกมาไม่ว่าจะเป็นยาพิษหรือยาแก้พิษต่างก็เป็นผลผลิตที่ยอดเยี่ยม

ท่านลุงใหญ่กล่าวว่าเวลานี้เรามีความสามารถที่จะปกป้องตนเอง
ได้แล้ว

แต่จีปิงกลับกล่าวว่าเขายังสู้ไม่ชนะญาติพี่น้องทั้งสอง

ท่านลุงใหญ่ก็กล่าวขึ้นอีกว่าเขาสามารถพังลมหายใจของพวกเขาได้
มองเห็นจังหวะกระบวนท่าของพวกเขา อีกทั้งยังใช้ยาทำให้พวกเขา
สูญเสียความสามารถในการเคลื่อนไหวได้

ความได้เปรียบของเขาเป็นสิ่งที่หาได้ยากยิ่งนัก

ความจริงจีปิงฟังไม่เข้าใจ แต่ท่านลุงใหญ่สิ้นเปลืองความคิดและ
กำลังเพื่อเขา เขาซาบซึ้งใจยิ่ง คราวนี้สิ่งของมาหายไป ภายในตระกูล
วุ่นวายครั้งใหญ่ ท่านอาสิบหกถูกส่งตัวออกไปค้นหาสิ่งของที่หายไป
เขาจึงออกตัวเสนอว่าจะตามออกมาด้วย

1004

ประกาศล้มเลิกทั้งน้ำของเจ้าเหมียวโก ก็ไม่อนุญาต
ในการได้กลิ่นของข้าเหมียวโกอย่างนั้นหรือ

หูของเขาสามารถสืบเสาะข่าวสารได้ ดวงตาของเขาสามารถสืบหา
ผู้ต้องสงสัยได้

กระทั่งยามอยู่บนเรือเขาเองก็ไม่ได้ผ่อนคลายสักเค่อเดียว ทุกๆ เวลา
ทุกๆ เค่อ ต่างก็พยายามอย่างสุดกำลังที่จะค้นหาเสียงบริเวณโดยรอบ
ทดลองฟังว่ามีเบาะแสใดที่มีประโยชน์

บทสนทนาของชายสามคนที่ตายไปเป็นสิ่งที่เขาได้ยินเข้าโดยไม่ได้
ตั้งใจ เดิมทีก็ไม่ได้ตั้งใจฟังอะไร

ทว่าจู่ๆ ทั้งสามตายไปกะทันหัน เขาจึงหุนหันพลันแล่นกล่าวคำพูด
ของทั้งสามคนออกมา

เดิมคิดว่าช่วยเหลือที่ว่าการไขคดี นับว่าตนเองได้ทำความดีแล้ว
ไม่คาดคิดว่าเรื่องกลับยุ่งยากถึงเพียงนี้ เดือดร้อนให้เขากับท่านอาสิบหก
ถูกกักบริเวณ

สิ่งของจำเป็นต้องหา อีกทั้งยังต้องหาอย่างลับๆ เขาไม่มีเวลาจะมา
สิ้นเปลืองอยู่ในที่ว่าการ เขาอยากจากไป วันนี้เขากับท่านอาสิบหกคุยกัน
เรียบร้อยแล้ว ไม่ว่าคนเหล่านี้จะขัดขวางอย่างไร เก็บสัมภาระเสร็จ
ก็จะมุ่งหน้าจากไป

แต่ขณะที่เขาเพิ่งคิดว่าจะจากไป ได้แต่ทำให้ผู้ว่าการผู้นั้นก็มาอีกครา
คราวนี้จึงตัดสินใจอย่างเด็ดขาดว่าจะไม่ใส่ใจ ท้าทายของอีกฝ่ายจนให้น้ำ
หนักอดใจเป็นอย่างยิ่ง แม้เสียงเบาอ่อนนุ่ม แต่กล่าวว่ารายละเอียด
ของคดีมีความคืบหน้า จำเป็นต้องให้เขามาพบได้เท่าที่ตรวจสอบคดีนี้

เนื่องจากคุยกันแล้วว่าเป็นครั้งสุดท้าย จี๊ปก็เลยตอบรับ ใครจะรู้
ว่ามาพบคนแล้ว หลังจากกล่าวคำให้การซ้ำอีกรอบหนึ่ง ฝ่ายตรงข้าม
จะถามถึงวรยุทธ์ของเขาขึ้นมา

ท่านลุงใหญ่กล่าวอย่างชัดเจนว่าวรยุทธ์แขนงนี้เป็นประโยชน์
ต่อปรมาณภายในและประสาธน์สัมผัสทั้งห้า ไม่มีประโยชน์ต่อกำลังภายนอก
ฉะนั้นปกติแล้วจึงไม่มีผู้ใดมองออกถึงความแตกต่างของเขา

ด้วยรู้ว่าไม่มีผู้ใดมองออก เขาจึงลอบฟังผู้อื่นสนทนา ที่ผ่านมา
ล้วนกระทำอย่างไม่กลัวว่าจะถูกจับได้สักนิด

ทว่าบัดนี้กลับมีคนกล่าวถึงความลับของวรยุทธ์เขาโดยตรงไป
ตรงมาไม่อ้อมค้อม กระทั่งยังมีท่าที่สนอกสนใจมากอีกด้วย

นี่ทำให้จี๊ปซึ่งเดิมอยู่ข้างนอกก็ระมัดระวังตัวอยู่ตลอดเวลา ยิ่ง
ไวต่อความรู้สึกขึ้นไปอีก

หมัดเล็กค่อยๆ กำเข้าหากัน จี๊ปถอยหลังออกไปช้าๆ รอจนกระทั่ง
ถอยไปถึงตำแหน่งมุมผนัง มือของเขาก็เคลื่อนไปตามบริเวณเอว คลำเอา
ถุงหอมออกมา ปลายนิ้วมียื่นเข้าไปในถุงหอม ล้วงผงสีขาวออกมา

เล็กน้อย

นี่เป็นยาสลบชนิดหนึ่งซึ่งเขาศึกษาและทำขึ้นมาสำหรับพกติดตัว โดยเฉพาะ ใช้เพียงสะกิดปลายเล็บก็สามารถทำให้สัตว์ผู้ใดเต็มวัยสลบไปนานกว่าสิบสองชั่วโมง

ในเมื่อถูกจับได้แล้ว อีกฝ่ายจะต้องไม่ปล่อยเขาไปแน่ เวลานี้หนทางเดียวก็คือทำให้คนผู้นี้สลบไปเสีย จากนั้นเขาก็รีบกลับไปและพาทำนอาสิบหกหลบหนีไป

เขาเชื่อว่าขอเพียงหนีไปจากที่ว่าการได้ จะต้องสามารถสลัดคนที่ไล่ตามมาได้แน่ หูและดวงตาของเขาสามารถรับรู้และสัมผัสอันตรายทั้งหมดได้ ย่อมหาทางหลบหนีได้อย่างสมบูรณ์แบบ

แผนการสมบูรณ์แบบเกิดขึ้นภายในใจ เวลานี้ขอเพียงเล็งยาสลบให้ตรงเป้าหมาย เรื่องราวก็จะเปลี่ยนไปง่ายดายอย่างยิ่งवाद

พอคิดเช่นนั้นแล้ว นิ้วโป้งกับนิ้วชี้ของเขาก็บิดบึ้งยาให้เกิดความร้อน หลิวเว่ยได้กลิ่นฝุ่นเล็กน้อย เบาบางไม่ชัดเจนนัก แต่นางคุ้นเคยกับสมุนไพรออกปานนั้น เพียงได้กลิ่นก็สามารถทำให้นางวินิจฉัยถึงทิศทางได้แม่นยำ

นางเล็กคิ้วขึ้น สายตาหยุดอยู่ที่ร่างของเด็กชายตรงมุมผนัง

จู่ปึงเห็นคนผู้นี้มองมา ใจเขาก็เต้นตึกตัก ก่อนจะพลันกัดฟัน รู้ว่าเรื่องราวไม่อาจจรรจบได้อีก โอกาสจะเสียไปได้ง่ายๆ เขายกมือขึ้นในทันที นิ้วโป้งและนิ้วชี้ปล่อยผงละเอียดเบาบางออกไป

หลิวเว่ยคว้ามือของเด็กชายเอาไว้ จ้องมองร่องรอยสีขาวยบนนิ้วมือของเขา

เด็กชายคิดไม่ถึงว่าคนผู้นี้จะสกดมือของเขาไว้ เขารับร้อนอยากจะ

หุดมือกลับ แต่ก็พบว่าเร็วแรงน้อยนิดจนเกินไป สะบัดไม่ออกเลย เสียด้วยซ้ำ

"ปล่อยนะ..." เขากล่าวได้เพียงเท่านี้

หลิวเว่ยจับข้อมือของเขาไว้ได้ง่ายๆ ปลายนิ้วยื่นออกไปสัมผัส ผงละเอียดบนนิ้วโป้งของเขา ก่อนเอามาสูดดมที่ปลายจมูก

จี้ปิงได้สติคืนมาในทันใด เขารู้ว่าขอเพียงอีกฝ่ายหายใจเข้าไปเล็กน้อย ก็จะสลบไปทันที

เขารอคอยอย่างใจเย็น หลังครบสิบลมหายใจ อีกฝ่ายกลับไม่เป็นอะไรสักนิด ไม่ได้สลบไปเลย กระทั่งตาที่ไม่ได้กะพริบ

"หญ้าเถียนซาน เกินสี่ เห็ดไปเหมา ซานไห่เจียว เปลือกดอกฝิ่น ไข้วตฤติบได้ไม่เลวเลย..." หลิวเว่ยกล่าวพลางหยิบผ้าเช็ดหน้าขึ้นเช็ดนิ้วมือของเด็กชายให้สะอาด รวมทั้งมือของตนเองเช่นกัน นางเอ๋อถาม "ไปเอามาจากที่ใด"

จี้ปิงฟังฝ่ายตรงข้ามบรรยายตำรับยาของตนด้วยความตื่นตะลึง สีหน้าเปลี่ยนเป็นดูไม่ได้ดีที่สุด

เขาบังคับให้ตนเองสงบนิ่ง แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่อาจสงบนิ่งลงได้ พยายามหอบหายใจอยู่นาน ก่อนจะเบิกตาโตและเอ๋อถามอย่างติดๆ ขัดๆ

"ท่าน... เหตุใดท่าน... เหตุใด..."

"ข้ารู้ได้อย่างไรนะหรือ" หลิวเว่ยพิจารณาเด็กชายจากศีรษะจรดเท้ารอบหนึ่ง นางกล่าวตอบ "ดูเหมือนว่ายานี้เจ้าจะไม่ได้ซื้อ มา หรือว่าเจ้าเป็นคนทำขึ้นเอง?"

จี้ปิงไม่ได้เอ่ยตอบ เพียงแต่ขมวดคิ้วพลางเอ๋อถามต่อไป "ท่านรู้ตำรับยาได้อย่างไร"

หลิวเว่ยปล่อยมือของเด็กชาย นางถอยหลังไปครึ่งก้าว "ประสาธล้มผัส
ทั้งห้าของเจ้าเฉียบไว ก็ไม่อนุญาตให้การได้กลิ่นของข้าเฉียบไวอย่างนั้น
หรือ"

"เป็นไปได้!" จี้บิงโต้แย้งขึ้น จากนั้นก็แก้มหอมที่เอวออก เท
ผงละเอียดสีขาวออกจากถุงใบเล็ก ยื่นออกไปพลางกล่าว "ผงสลายสตินี้
คนที่รู้ขั้นตอนการทำให้ไม่เกินสามคน ท่านไม่มีทางรู้ได้ แล้วก็ไม่มีทาง
ดมออกด้วย ผงสลายสติไร้สีไร้กลิ่น..."

หลิวเว่ยยื่นมือไปตบผงยาในมือของเด็กชายหล่นลงทั้งหมด แล้ว
ใช้ผ้าเช็ดหน้าเมื่อครู่นี้เช็ดให้เขา

จี้บิงเห็นยาสลบที่ตนเองทำขึ้นด้วยความตั้งใจเป็นพิเศษร่วงลงบนพื้น
ก็เจียนจะเป็นบ้าอยู่แล้ว "ท่านทำอะไรนะ!" เขากล่าวไปก็ย่อดวลลงกับพื้น
รีบเก็บผงละเอียดเหล่านั้น

"ภายในมีพิษร้าย เจ้าจะต้องตามใจชอบเช่นนี้ อยากตายหรือไม่"
หลิวเว่ยดึงตัวเขาขึ้นมาไม่ให้เขาเก็บ ขณะเดียวกันก็เอ่ยด้วยน้ำเสียงเด็ดขาด
"ข้าไม่รู้ว่าของสิ่งนี้ผู้ใดเป็นคนทำขึ้นมา แต่ให้สิ่งของอันตรายกับเด็กเช่นนี้
ข้าอยากรู้มากกว่าอีกฝ่ายคิดอะไร"

จี้บิงจ้องมองนางอย่างเหยี่ยมเกรียม กัดฟันกล่าวว่า "ข้าไม่โดนพิษหรือ
ผงสลายสตินี้ตั้งแต่จัดสรรวัตถุดิบไปจนถึงขั้นตอนกลั่นยาข้าก็อยู่ตลอด
กระทั่งเปลือกดอกฝิ่นข้าก็เป็นคนบดด้วยมือตนเอง หากเป็นอะไร ข้าก็
เป็นไปได้..."

คำกล่าวของเขายังไม่ทันสิ้นเสียง หลิวเว่ยก็คว้ามือของเด็กชายไว้
จับชีพจรให้เขาอย่างว่องไว

ชีพจรเป็นปกติ มั่นคงและมีพลัง คล้ายกับว่าไม่มีเคาของการถูกพิษ

ถึงอย่างไรเด็กชายก็ไม่ได้ต่อต้านนาง ระยะเวลาพักตัวของพิษร้ายก็ยาวนาน หลิวเว่ยจึงไม่ได้รับร้อนสรุปผล คว้ามืออีกข้างหนึ่งของเขาให้ยื่นแขนออกมามากยิ่งขึ้นเพื่อหาชีพจรได้ลึกขึ้น

ขณะที่ค้นหาอยู่นั้นนางก็ฉวยโอกาสค้นหาวิธีการโคจรปราณภายในของเด็กชาย ขณะเดียวกันก็รับรู้ถึงจังหวะชีพจรของวรยุทธ์ฝึกฝนประสาทสัมผัสทั้งห้าของฝ่ายตรงข้าม

เป็นวรยุทธ์ที่ตนไม่เคยพบเห็นมาก่อน ดูเส้นทางเดินของชีพจรแล้วแตกต่างกันมากกับทักษะการต่อสู้ของงวงหยวน

"เจ้า..." หลิวเว่ยเอ่ยปากกำลังจะกล่าวสิ่งใดที่หาเด็กชายกลับตอบสนองในฉับพลัน เพียงครู่เดียวก็ดึงมือของตนเองกลับไปแล้วโพล่มือไว้ที่ด้านหลัง จ้องมองชายหนุ่มหล่อเหลาส่ง่างามตรงหน้า

หลิวเว่ยกล่าวว่า "เจ้าไม่จำเป็นต้องตั้งเครียดจนเกินไป ข้าไม่ได้สนใจเรื่องราวของเจ้า เพียงแค่จะยืนยันว่าเจ้าไม่มีความเกี่ยวข้องกับคนร้ายก็เท่านั้น ความลับของเจ้า ข้าจะไม่สืบแสวงหา"

ขณะนางเอ่ยก็รับรู้ เด็กชายต่อต้านนางอย่างหนัก จึงครั้นที่จะถกเถียง กล่าวอย่างตรงไปตรงมาว่า "ประตูใหญ่อยู่ตรงนั้น ไปเสียเถอะ"

เด็กชายไม่ได้จากไป แต่ยืนมองนางต่อไปอยู่ตรงที่เดิม

หลิวเว่ยกลับมายังด้านหลังของเตียงกระดานไม้ ใส่ถุงมือกลับไปกุมมิดผ้าตัดกริดลงบนร่างกายของมู่ไห่

จี้บึงมองคู่มือฝ่ายตัดจุมูกของชายผู้นั้นออกมาก็ตกใจจนใบหน้าซีดขาว "ท่าน...ท่านกำลัง...ทำอะไรนะ"

หลิวเว่ยไม่ได้แฉีระชะด้วยซ้ำก็เอ่ยตอบเรียบๆ "ยืนยันว่าส่วนใบหน้าของเขายังมีชิ้นส่วนปลอมอีกหรือไม่"

จี้ปึงไม่เข้าใจประโยคนี้ของนางจึงเงี่ยบลงอีกครา

หลิวเว่ยเฉียนจุมุกของมู่ให้แล้วก็เฉียนหูของมู่เทียน จากนั้นจึงเฉียน
ศีระชะของมู่ตุ้ ถืออ้วยวะซันเล็กขึ้นน้อยเหล่านั่นเอาไว้ ก่อนหาถุงใบเล็ก
ใบหนึ่งแล้วใส่ลงไป คิดว่าจะให้คนส่งกลับไปยังเมืองฉวีเจียง ใช้สิ่งของ
ตามสิ่งนี้เช่นไหวิญญูณบนปากฟ้าของย่าหลานทั้งสามที่ตายอย่าง
ไม่ได้รับความยุติธรรม

ดอชบา

1005

นักภพจนาพิมอัจฉริยะตัวน้อย

จีปิงมองดูหลิวเว่ยผ่ตัดคนอย่างไม่สะทกสะท้านตลอดทุกชั้นตอน รู้สึกได้รับการกระทบกระเทือนทางจิตใจอย่างใหญ่หลวง เมื่อพบว่าอีกฝ่าย คล้ายไม่ได้มีใจจะถามไถ่อะไรตอนอีกจริงๆ ทั้งประตูใหญ่ก็ยังเปิดกว้างอยู่ ตรงหน้า นี่อีกฝ่ายคิดจะปล่อยตัวเขาไปจริงๆ นะหรือ

จีปิงลงเลื่อยครู่หนึ่งก็กล่าวขึ้นว่า "ข้าไม่ได้เกี่ยวข้องกับคนร้าย เพียงแค่ได้ยินคำพูดเหล่านั้น ไม่มีอย่างอื่น"

หลิวเว่ยรับคำเสียงหนึ่ง แสดงออกว่ารู้แล้ว

"ข้าไม่ได้ไปปิด เดิมทีพวกเขาได้แย่งกันเรื่องเงินทอง ต่อมาจู่ๆ ก็หยุดไป หลังจากนั้นก็ไม่มีเสียงใด จนกระทั่งวันต่อมา"

หลิวเว่ยยังคงอยู่ในท่าที่ไม่สลับซับซ้อน กล่าวอย่างสบายๆ ว่า "อืม"

จีปิงเอ่ยต่อ "ได้โปรดอย่าได้ทำให้ข้าลำบากใจเลย ข้าไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้"

หิ้วเว่ยเหลือบดวงตาขึ้นมองกลับไป "เด็กน้อย เจ้ากังวลสิ่งใดกันแน่"
ไม่ได้เป็นกังวล แต่ตื่นตะลึงแล้วก็หวาดกลัวต่างหากเล่า!

ตื่นตะลึงที่จู่ๆ ท่านก็มองออกถึงวรยุทธที่ข้าร่ำเรียนมา

ตื่นตะลึงว่าทั้งๆ ที่ไม่มีผู้ใดมองออกแท้ๆ เหตุใดท่านจึงมองออก
ได้อย่างง่ายดาย เกรงกลัวว่าในเมื่อท่านมองออกถึงเพียงนี้แล้ว จะ
ป่าวประกาศเรื่องนี้ออกไปหรือไม่ หากเรื่องราววุ่นวายขึ้นมา สถานะของข้า
กับท่านอาสิบหกจะถูกเปิดเผยหรือไม่

ขโมยผู้ นั้นรับรู้ว่าสาธุลจีแห่งหลังใจมาค้นหาแล้ว จะหลบซ่อนตัว
ลวงหน้าหรือไม่ ถ้าหากหลบซ่อนตัวลวงหน้าแล้ว เคลื่อนย้ายสิ่งของ
ไปแล้ว พวกเขาควรจะตามสิ่งของที่หายไปค้นหาได้อย่างไร พวกเขา
ต้องยากลำบากเพียงใดจึงตามเบาะแสมาถึงซึ่งใจได้ หรือว่างานใหญ่
จะลึ้มเหลวลงในขั้นสุดท้าย

อารมณ์ของจีปิงไม่ได้เป็นอย่างมาก เขาขัดเคืองใจอย่างยิ่ง ขณะเดียวกัน
ก็รู้สึกเสียใจภายหลังว่าไม่ควรรับรู้เรื่องของคนตายแล้วออกหน้าเช่นนั้นเลย
และยิ่งเสียใจภายหลังที่ตอบรับผู้ว่าการซึ่งใจผู้นั้นมาพบคนผู้นี้
ที่เพียงปราดเดียวก็มองเขาทะลุปรุโปร่ง กระทั่งยังทำลายผงสลายสติ
ที่เขาศึกษาและทำออกมาอย่างยากลำบากไปทั้งหมดด้วย

"ไม่ว่าเจ้าจะเป็นกังวลสิ่งใด ข้าก็ไม่มีความสนใจในเรื่องของเจ้าจริงๆ"

"จริงหรือ" เห็นอีกฝ่ายเอ่ยเช่นนั้นครั้งแล้วครั้งเล่า จีปิงก็อดไม่ได้ที่จะ
ต้องการการรับรอง "ท่านจะไม่นำเรื่องของข้าไปบอกผู้อื่นหรือ"

"ข้าไม่ได้สนใจเรื่องของเจ้า"

"ท่านไม่ประหลาดใจในวรยุทธของข้าหรือ"

"ข้ามองออกแล้วนี่ เป็นวรยุทธที่ท่านได้ยาก ที่มาที่ไปน่าจะเกี่ยวข้อง

กับแดนประจิมเช่นกัน ข้าสัมผัสถึงร่องรอยของสำนักลึกลับจากฝั่งตะวันตก
ได้จากซีพजरของเจ้า"

จีปิงไม่รู้ว่าจะอะไรเรียกว่า 'สำนักลึกลับจากฝั่งตะวันตก' แต่นี้ก็ไม่ได้
เป็นอุปสรรคที่เขาจะทำความเข้าใจความหมายของหลิวเว่ย

ความหมายของฝ่ายตรงข้ามก็คือชัดเจนแล้วว่าสืบเสาะความลับ
ของวรยุทธ์ของเขากระทั่งที่มาที่ไปได้มากขึ้นจากการจับซีพजरเมื่อครูนี

ท่านลุงใหญ่บอกว่าวรยุทธ์นี้เป็นสิ่งที่สหายของเขามอบให้ ไม่ได้
มีอยู่ในวรยุทธ์ที่สืบทอดมาจากสกุลจี้

หรือว่าจะเกี่ยวข้องกับแดนประจิมจริงๆ...

จีปิงคิดเช่นนั้นคร่าวๆ แล้วก็ได้สติขึ้นมา บอกตนเองว่าเวลานี้ไม่ใช่
เวลาที่จะมาประหลาดใจ เขาก้าวเท้าไปยังหน้าประตู เดินออกไปข้างนอก
เป็นการหยั่งเชิง

"ข้ากลับไปก็จะจากไปกับท่านอาสืบทอดของข้า หวังว่าพวกเราจะ
ไม่ได้พบกันอีก"

เขากล่าวจบก็เห็นว่าคนหนุ่มผู้นั้นไม่ได้ส่งเสียง จึงคิดเอาเองว่า
อีกฝ่ายรับคำแล้ว รีบหันกายมุ่งตรงไปยังลานของที่ว่าการ

ทว่าเพิ่งจะเดินไปได้ก้าวหนึ่งก็ได้ยินเสียงฝีเท้าจากด้านหลัง จากนั้น
คอเสื้อของเขาก็ถูกยกขึ้น

เขาไม่ปล่อยข้าไปจริงๆ เสียด้วย!

ไม่ได้สนใจเรื่องของข้าอะไรกัน ที่แท้ก็เป็นเพียงข้ออ้างให้ข้าผ่าน
ความระมัดระวังตัวเท่านั้น!

จีปิงโมโหเป็นอย่างยิ่ง จดจำองใบหน้าหล่อเหลาหาใดเปรียบของ
ชายหนุ่มอย่างโหดเหี้ยม รอให้อีกฝ่ายอธิบายไม่ได้แล้วเสียหน้าไปเอง

หลิวเว่ยไม่ได้ให้ความสนใจกับวรยุทธ์ของเด็กชายมากถึงเพียงนั้น เรื่องประหลาดใจก็ประหลาดใจอยู่หรอก แต่ตัวเขาไม่พูด ซ้ำยังทำเหมือนว่าพอตนค้นพบความลับของเขาแล้ว จะต้องทำพฤติกรรมของคนชั่วอันใดออกมาอย่างแน่นนอน นี่ทำให้นางรู้สึกไม่ได้รับความเป็นธรรมอย่างมากเช่นกัน จึงยิ่งคร้านจะเอ่ยถาม

นางเรียกจี้ปิงมิใช่เพราะวรยุทธ์ของเขา แต่เป็นอีกเรื่องหนึ่ง

"เมื่อครูเจ้ากล่าวเจ้ากับผู้ใด..."

เด็กชายแหงนหน้าขึ้น สีหน้าเคร่งขรึม "ท่านอาสืบทก ข้าควรจะเรียกเขาว่าปู่ เขาเป็นอาของบิดาข้า"

หลิวเว่ยมีความทรงจำที่ลึกซึ้งกับชื่อเรียกขาน 'ท่านอาสืบทก' ยิ่งนึกถึงอย่างไรนางก็ได้ยินจี้เฟิงยวนกับจี้เว่ยเรียกอยู่นับครั้งไม่ถ้วนด้วยหูของตนเอง

นางมองเด็กชายตรงหน้า จดจำอีกครา สุดท้ายก็เอ่ยถามว่า "เจ้าชื่ออะไร"

จี้ปิงชื่อนี้ใสสะอาดเป็นอย่างยิ่ง ก่อนออกจากบ้านท่านลุงใหญ่บอกเขาว่าสามารถใช้ชื่อนี้ได้ เหมือนกับที่ท่านอาเฟิงยวนทำธุระอยู่ข้างนอกส่วนมากก็ใช้ชื่อเดิมจากในตระกูลเช่นกัน

ตระกูลของพวกเขานอกจากไม่กี่คนที่จำเป็นต้องปลอมชื่อไปตลอดแล้วคนส่วนใหญ่ชื่อแซ่ล้วนแต่บริสุทธิ์ใสสะอาด อยู่นอกบ้านไม่จำเป็นต้องปิดบัง

ฉะนั้นเขาจึงใจกว้างเป็นอย่างยิ่ง กล่าวอย่างไม่อ้อมค้อมว่า "จี้ปิง"

หลิวเว่ยคิดใคร่ครวญในใจว่าจี้ปิงชื่อนี้นางเคยได้ยินมาไม่บ่อยนักแต่นางรู้เรื่องของคนผู้นี้จริงๆ

นักปราชญ์ชาวอินเดียคนหนึ่งชื่อสกลจี้ พิชที่คนสกลจี้
พกดิดตัวออกไปข้างนอกล้วนแต่อาศัยเด็กชายผู้นี้เป็นคนทำขึ้นมา ได้ยิน
มาว่าเป็นเด็กที่ไวต่อยาพิษและต้นตอของพิษเป็นพิเศษ

อ้อ จริลี คนผู้นี้ดูเหมือนว่าจะเป็นบุตรชายของจจ้ออวี่กับเยวียฉงหมิง
น้องสาวของเยวียตันเซ็ง

นางจำได้ว่าเว่ยฉวนเคยกล่าวไว้ว่าจจ้ออวี่จะไปหลังใจเพื่อหา
ตัวจี้เป็ง

เพียงครูเดียวบรรยาศก็เปลี่ยนเป็นเยือกแข็ง

หลิวเว่ยไม่ได้ชื่นชอบคนสกลจี้ ตอนแรกคิดว่ามารดาตายไปแล้ว
ถึงได้อยากหาคนในตระกูลมารดา แต่ครั้นนางสนิทสนมกับคนสกลจี้
หลายๆ คนแล้ว ความปรารถนาที่จะค้นหาญาติๆ ก็เบาบางลง

จะพูดอย่างไรดี คงต้องกล่าวว่าแนวความคิดแตกต่างกันกระมัง

สกลจี้ถูกราชสำนักตามจับมาหลายยุคสมัย พวกเขาตกอยู่ใน
สถานการณ์ที่ไม่ดี เรียกได้ว่าหดหู่ซ่อนตัวอยู่ในแถบหลังหนาน ตัดขาด
จากโลก แต่พวกเขาทั้งหลายต่างยึดมั่นในอัตตาของตนเองอย่างยิ่งยวด

นอกจากแรกเริ่มพบกับจี้ฉาและจี้จิ้นยังนับว่ามีเอกลักษณ์โดดเด่น
ทว่าตอนหลังพบกับจี้เฟิงยวน จี้จิ้นหนี กลับทำให้หลิวเว่ยรู้สึกไม่สบายใจ
ยิ่งนัก

พวกนางเตรียมป้องกันนาง อาฆาตแค้นนาง กำหนดแน่ชัดว่ามี
เจตนาร้ายกับนางอย่างไร้สาเหตุ กระทั่งเคยคิดกำจัดนาง

สายเลือดของหลิวเว่ยมาจากสกลจี้ครั้งหนึ่ง นางไม่เข้าใจว่าญาติ
ที่มาจากสายเลือดเดียวกันเหตุใดจึงมองนางเป็นศัตรูได้ถึงเพียงนี้

เพราะฉะนั้น ในเมื่อเจ้าไม่ชอบข้า ก็อย่าได้มุ่งหวังให้ข้าชอบเจ้าเลย'

นางกับสกุลจี้ไม่นับว่าโกรธเคืองกัน แต่ความสัมพันธ์ไม่ดีเป็นเรื่องจริง จนท้ายที่สุดหลังจากนางรับรู้ว่ามีมารดาของนางยังไม่ตายก็ตัดสินใจเดินทางไปหาสุกับสกุลจี้

ถึงอย่างไรในใจของหลิวเว่ย คนสกุลจี้ก็ร้ายมากกว่าดี

มองดูเด็กชายที่อยู่ตรงหน้า อายุเก้าขวบ หน้าตาน่ารักสะอาดสะอ้าน พวงแก้มชมพูเป่งปลั่ง ดวงตาสีดำขาวตัดกันชัดเจน มองอย่างไรก็เป็นลักษณะที่ทำให้ผู้ใหญ่ชื่นชอบ

เด็กชายผู้นี้เป็นบุตรของจงจื่ออวี่ ขณะเดียวกันก็เป็นบุตรของเยี่ยฉงหมิง กับคนแรกหลิวเว่ยยังสามารถชี้จมูกของเด็กชายอย่างตรงไปตรงมาได้ว่าบิดาของเจ้าเป็นคนเสียสติที่ฆ่าคนต่อเนื่องไม่รู้ตั้งเท่าไร

ทว่ากับคนข้างหลัง หลิวเว่ยกลับไม่สามารถกล่าวเช่นนั้นได้

นางนั่งเงียบอยู่เนิ่นนาน คิดวุ่นวายในใจอยู่หลายรอบ สุดท้ายก็เอ่ยคำถามออกมาว่า "เจ้ามาทำอะไรที่ซึ่งใจหรือ"

จี้ปิงลังเลอยู่ครู่หนึ่งก็ให้คำตอบอย่างคลุมเครือ "ตามหาคน"

หลิวเว่ยแ่ยมยืมราวกับคิดถึงสิ่งใดขึ้นได้ "เป็นเพราะมีคนสกุลจี้ของพวกเจ้าสักคนเร่ร่อนอยู่ข้างนอก เจ้าจึงต้องออกมาเฝ้าสังเกตการณ์อย่างละเอียดกระมัง"

จี้ปิงฟังออกถึงการสื่อเสียดในคำพูด แต่กลับไม่เข้าใจความหมายที่ซ่อนอยู่ "อะไรนะ"

หลิวเว่ยพิจารณาเขารอบหนึ่ง เห็นเขาไม่ได้แสวงหาที่ไม่วุ่นไม่ซี้ก็เบะปากอย่างหมดสนุก "ช่างเถอะ"

จี้ปิงกะพริบตาอย่างไม่เข้าใจ

สายตาของเด็กผู้นี้บริสุทธิ์ผุดผ่อง หลิวเว่ยไม่ได้เอาอคติที่มีต่อ

สกุลจีมาลงกับตัวเด็กชาย จึงเอ่ยถามอีกว่า "ท่านอาสืบกของเจ้าอยู่ในที่ว่าการหรือ"

จีปิงผงกศีรษะพลางมองนางอย่างเตรียมตัวป้องกัน

หลิวเว่ยกล่าวอย่างตรงไปตรงมาว่า "ข้าอยากพบเขา"

จีปิงย้อนถามทันทีตามสัญญาตัญญาณ "ท่านคิดจะทำสิ่งใด"

หลิวเว่ยยื่นมือออกไปเขกที่หน้าผากของเขา "วางใจเถอะท่านอาสืบกของเจ้ามีฝีมืออยู่ ไม่ต้องถึงขั้นให้เจ้าฝืนออกหน้าหรือ อีกอย่างหากข้าประมือกับพวกเจ้าจริง แค่ว่าพวกเจ้าสองคนก็ไม่ได้คนน่ามีอะไร"

法医狂妃 15
Fa Yi Kuang Fei 15

นิติเวชสาวยอดอัจฉริยะ 15
สุยจยา MM เขียน
ชิงฉาย แปล

จำนวน 463 หน้า
ราคา 349 บาท

Published originally under the title of 法医狂妃 Fa Yi Kuang Fei
Copyright © 谁家 MM Shui Jia MM
Licensed edition rights under license granted by Infinity and Instant Publisher,
Licensed edition copyright © 2024 Jamsai Publishing Ltd.
All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 885-930-51-1968-7

ภาพประกอบ 槿木

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.jamsai.com
editor@jamsai.com

‘หลิวอวี่’ แพทย์ผู้ดีของหลิงในครอบครัวที่ยี่สิบเอ็ด
ความสามารถล้ำเลิศ สามารถเข็นสูตรพลิกศพคนตายด้วยมือผ่าตัดเพียงเล่มเดียว
ทว่าโชคชะตากลับเล่นตลกส่งนางทะลุปีศาจกลับมา
อยู่ในร่างของ ‘คุณหนูใหญ่สกุลหลิว’ ที่ถูกจับให้มาเป็นหมายกับท่านอ๋องเจ็ด
แต่นางจะแต่งงานกับคนที่มิชอบด้วยเรือนหลังอย่างนั้นได้อย่างไรกัน!
ทว่าเหมือนหนีเสือปะจระเข้ เพราะนางดันถูกท่านอ๋องสาว ‘ทรงหลิง’ รวบหัวรวบท้าย
จนเกิดเป็นเจ้าก้อนแป้ง ‘หลิวเสี่ยวหลี’ ออกมา เพราะเหตุนี้นางจึงต้องหนีอีกครั้ง
และครั้งนี้นางก็ลอบขโมยทารกไม่อย่าง ‘ท่านหลิว’
ที่ออกสืบคดีก็ยังเก่งกาจด้านการแพทย์จนได้รับการขนานนามว่า ‘หมอเทวดา’
ต่อมานางถูกส่งให้ไปสืบคดีฆาตกรรมต่อเนื่อง
เพียงแต่การสืบคดีครั้งนี้กลับไม่ได้ง่ายดายดังเช่นที่พ่านนาง
เพราะตั้งแต่เจอทรงหลิงฟุ้งขึ้นอีกครั้ง ชีวิตนางก็เหมือนถูกผูกติดกับเขา
อย่างไม่สามารถหนีหลุดหนีได้ คดีที่นางได้พบเจอก็มีความลึกลับซับซ้อนมากขึ้นทุกที
ทั้งนางยังสืบพบเบาะแสเกี่ยวกับมารดา ‘จิ้งยาเซว’
สมาชิกสกุลจิวที่ถูกฆ่าล้างตระกูลเพราะถูกกล่าวหาว่าเป็นกบฏ
และเพราะเพนที่สมบัติเพนนั้น จึงถึงเวลาทีนางจะเดินทางกลับไปยังสกุลจิวแล้ว

